

Pugna pel poder empresarial

La batalla de València

La reelecció de Ramon Cerdà com a president de la Fira Mostrari Internacional ha provocat un enfrontament traumàtic entre dos blocs empresarials, els pragmàtics i els bel·ligerants.

Lelecció, el passat 10 de setembre, del president de la Fira Mostrari Internacional (FMI) de València ha tornat a deixar ben palesa la divisió al si del col·lectiu empresarial valencià.

Ramon Cerdà, dues vegades consecutives president de la institució de fires, hi va eixir reelegit (25 vots, contra 14 per al seu contrincant), però la pugna entre els dos candidats amb el suport dels seus respectius blocs (*continuistes* per a Ramon Cerdà i *renovadors* darrere de José Lladro) va confirmar les fortes discrepàncies entre els homes d'empresa valencians. Si més no, entre els que ocupen llocs de responsabilitat en els diferents estaments, associacions i federacions empresarials i cambres de comerç.

Durant els mesos que han precedit l'elecció i, sobretot, durant els últims dies de la campanya per a la votació dels membres del patronat de la Fira, la presa de posicions d'uns i d'altres no ha fet més que confirmar les constants que defineixen el món empresarial valencià: falta d'unitat, divisió administrativa i d'interessos i absència de liderat en el sector. D'aquesta manera, almenys, veuen el món empresarial valencià algunes fonts d'especialistes i observadors consultades per aquesta revista.

Molt lluny queda la històrica Cimera d'Oriola d'abril del 1989, celebrada per la iniciativa política de corrents molt dispers (conservadors del Partit Popular i el poder socialista instal·lat en la Generalitat valenciana), en què van arribar a un compromís: la totalitat dels representants empresarials va firmar un document de prioritats d'accions econòmiques.

No obstant, l'ampli consens obtingut a l'hora de la seua signatura, l'acord d'unitat d'acció no va acabar amb els enfrontaments entre els blocs rivals empresarials valencians.

Oriola, més de tres anys després, s'ha

quedat com un text de referència per a recapitular les greus mancances d'infraestructures al País Valencià, ben especificades per sectors i per àrees econòmiques i res més. El seu vertader objectiu està, de moment, en suspens.

TU A BOSTON, JO A CALIFÒRNIA

Per primera vegada en la història de la Fira de València, s'han presentat en aquesta última ocasió dos candidats per a ocupar la presidència. Encara que la falta d'unitat empresarial sembla secular, fins ara els empresaris valencians no havien gosat mai anar tan lluny per a mesurar les seues forces enfrontades. Això més o menys és el que se sent en els ambients econòmics valencians.

José Lladro, empresari conegut per les seues simpaties cap al conservadorisme polític, ha jugat en aquesta pugna la carta de la ruptura presentant-se com a alternativa a l'anterior president, Ramon Cerdà. Aquest últim s'ha guanyat la confiança tant del poder socialista establert com dels corrents més liberals del món econòmic valencià. Darrere de la candidatura de Lladro a la presidència de la Fira de València, s'han constituït en una pinya els empresaris que molts observadors anomenen "bel·ligerants". S'hi troben institucions com ara la Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana (CIERVAL), presidida per l'empresari castellanenc José Roca, i les tres seues ramificacions, la CEV de València, al cap de la qual figura José María Jiménez de Laiglesia, COEPA d'Alacant i CEC de Castelló, dirigides per Isidro Martín i Manuel Ponce respectivament. Les tres organitzacions estan imbuïdes de la filosofia empresarial global que surt de Madrid, de la gegant Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials (CEOE) del patró dels patrons, José Maria Cuevas.

Un petit però influent grup, l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), amb Federico Félix en primera línia, s'ha imposat des de fa alguns anys com a corrent diferenciat, encara que amb objectius molt pròxims als de la CEV de Jiménez de Laiglesia. És una entitat exclusivista, que només aplega els empresaris valencians més potents. Federico Félix i AVE semblen haver estat, segons diverses fonts empresarials, els principals investigadors d'aquesta lluita entre dos candidats a la presidència de la Fira valenciana. Les mateixes fonts adjudiquen a AVE l'estrepitós fracàs del seu candidat, José Lladro.

De l'altre costat, es troben els empresaris del corrent antagònic, que els observadors qualifiquen com els "pragmàtics". Hi figuren, a més del candidat guanyador Ramon Cerdà, altres com l'actual president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de València, Enrique Silla Criado, el copresident de la Caixa d'Estalvis de València (ara Bancalixa) i altres homes d'empresa que progressivament s'han anat aproximant d'alguna manera als cercles de decisió polític-financers, controlats al País Valencià pels socialistes i el president de la Generalitat Joan Lerma.

La Cambra de València i el seu president, tot i que formen part d'aquest últim grup que ha refusat donar l'esquena al poder socialista, navega entre dues aigües per raons òbvies.

Aquesta institució rep una important ajuda econòmica de la Generalitat, però alhora depèn per al seu finançament de l'aport econòmic de la totalitat d'empreses ubicades en la seua àrea d'influència. L'obligació per llei que tenen les empreses d'afiliar-se a la cambra de comerç corresponent per la seua ubicació territorial pot ser un dels punts del conflicte permanent que enfronta aquesta institució mercantil a València, concretament,

LA SOPA DE LLETRES EMPRESARIAL AL PAÍS VALENCIÀ

Ajuntament de València

Ara presidit per la conservadora, Rita Barberà, el protagonisme del Cap i Casal en assumptes empresarial ha anat creixent notablement els últims temps. L'alcaldeessa hauria preferit José Lladro en la Fira.

Generalitat

El president Joan Lerma ha sabut crear-se al pas del temps un grup d'empresaris que col·laboren estretament amb el seu programa econòmic. Ramon Cerdà, des de la Fira, n'és un.

Fira Mostrari Internacional

Ha estat l'escenari de la pugna empresarial. A Ramon Cerdà, el càrrec

de president no li dona massa poder real de decisió econòmica, però està molt cobejat pels contactes amb els múltiples sectors representats.

Cambra de Comerç de València

Encara que partidari del candidat oficialista, Cerdà, el seu president, Enrique Silla, ha de navegar entre dues aigües, entre la Generalitat i l'empresariat.

Associació Valenciana d'Empresaris (AVE)

Federico Felix, és la nau capitana dels empresaris bel·ligerants contra el poder socialista i promotor principal de la candidatura del candidat conservador José Lladro.

Confederació Empresarial de Castelló (CEC)

De les tres ramificacions provincials de la Cierval és la menys conflictiva. José Roca, el seu president, manté relacions de diàleg amb la resta del empresariat.

Confederació Empresarial Valenciana (CEV)

Des d'aquest estament empresarial,

agrupant interessos de sectors i no d'empreses, J.M. Jiménez de Laiglesia parla de tu a tu a qualsevol institució.

Confederació Empresarial de la província d'Alacant (COEPA)

Els empresaris de l'àrea alacantina tenen el complex de ser els parents pobres de la família empresarial valenciana. Per això intenten fer una política a banda. No volen sentir parlar de regió única per por de perdre el seu relatiu pes en les decisions econòmiques.

Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana (CIERVAL)

La tasca principal del seu president, José Roca, és coordinar projectes en funció de les característiques del conjunt del País Valencià. És la CEOE valenciana.

Confederació Espanyola d'Organitzacions empresarials (CEOE)

El seu president, José M. Cuevas, des de Madrid té poques referències dels particularismes econòmics valencians. No obstant marca les estratègies globals d'acció.

Els president de la Cambra, Enrique Silla, ha donat suport a la continuïtat de Cerdà en la FMI. RAFA GIL

amb la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) perquè en aquesta última l'afiliació és voluntària.

Així les coses, el segell estampat a l'últim procés electoral per la presidència de la fira valenciana no podia ser un altre que el de la duplicitat. Dos corrents oposats, dues visions polítiques i econòmiques ben distintes, dos homes molt diferents. Tot plegat, un cinematogràfic "Tu a Boston i jo a Califòrnia", versió valenciana revisada i corregida.

LA POLÍTICA PEL MIG

Malgrat el seu obligat neutralisme portes enfora a causa del seu càrrec, l'alcalde de València, Rita Barberà, no ha desaprofitat l'ocasió en aquesta batalla empresarial per a decantar-se pel candidat renovador, José Lladró. Amb mitges paraules, Rita Barberà, en plena tensió electoral, va deixar entendre en declaracions públiques als mitjans de comunicació que l'opció dels empresaris agrupats darrere de Lladró tenia, a més de la legalitat, grans probabilitats d'eixir victoriosa.

Aquests comentaris van provocar un vertader terratrèmol en el món empresarial perquè els feia precisament l'alcalde del cap i casal que, segons els estatuts de la Fira Mostrari Internacional, és alhora la presidenta del patronat d'aquesta institució format per 40 membres, i únics votants que poden triar el president de la FIM.

Des d'altres latituds polítiques, mentre els blocs empresarials esmolaven les espases per a la batalla valenciana en dinars i reunions de solidaritat, el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, guardava un silenci lògic. El *no comment* del president de l'executiu autonòmic es va trencar quan des de la Generalitat es va considerar que el candidat alternatiu a l'oficialista comptava amb prou forces per a desbancar el seu contrincant, Ramon Cerdà. "Estic convençut que CIERVAL no ha donat un suport unànime a José Lladró", va declarar el president Joan Lerma poques hores abans de l'elecció.

Amb aquesta presa de posicions a favor del seu home, Ramon Cerdà, Joan Lerma volia minimitzar unes declaracions anteriors de l'altre bàndol —pronunciades pel president de la Cambra de Comerç d'Alacant, José Luís Díaz Alperi— que afirmaven que tots els empresaris associats s'havien alineat darrere del "Challenger", José Lladró.

El consens, aleshores, era la paraula que planava pertot arreu. El pacte per a triar una candidatura única consensuada que poguera tranquil·litzar la situació no va ser possible i els dos blocs van anar al camp de batalla.

Un dels hòmens claus de la bipolaritat electoral, Federico Félix, ja amb la baralla de cartes trencada, va sentenciar: "Caldrà pagar les conseqüències de la falta de consens", i va acusar clarament els seus adversaris de no haver tingut vo-

luntat de negociar absolutament res.

Sense estalviar cap arma, Ramon Cerdà, amb dos mandats com a president de la FIM en el seu currículum, va atacar també amb força. "Els empresaris que no em donen suport desitgen tenir un ninot en la presidència", va amenaçar en veu alta el candidat guanyador.

L'aspirant Lladró, per la seua banda, no se sap encara molt bé si per excés de confiança mal calculada en la seua victòria o per tot el contrari, raonava amb humilitat. "Ramon Cerdà té més possibilitats que jo de guanyar les eleccions a la Fira", va declarar aquest candidat la vespra del seu fracàs electoral.

Confirmat el nou president Ramon Cerdà per a un nou mandat en la cúpula de la Fira durant els pròxims quatre anys, els seus adversaris van acceptar resignadament el resultat, però sense abaixar la guàrdia.

Jiménez de Laiglesia, des de la CEV, va comentar el mateix dia de l'elecció que el resultat electoral "havia necessitat tot el poder de la Generalitat i del seu president a favor d'un candidat i en contra de l'altre i encara el poder d'una institució financera valenciana que obertament ha fet costat a un d'ells". La institució en qüestió no era sinó la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, presidida per Enrique Silla.

Segons l'anàlisi dels empresaris partidaris de Lladró, la Cambra va defensar fins a l'últim moment durant tot el procés electoral l'opció per a què Cerdà continuara com a president, en detriment del candidat renovador.

La Cambra, en efecte, a l'hora de la votació va aportar un pes considerable per a inclinar l'agulla de la balança cap a Ramon Cerdà. A més del vot del president, Enrique Silla, vice-president del patronat de la FIM, aquesta institució té sis vocals dins de l'organisme electoral: Pilar Briones, empresària amb un peu en la Cambra i un altre en la CEV com a secretària general de la Federació de la Construcció; Luis Alberto Corbi; José Balaguer; José Crespo; Federico Félix, home fort de l'AVE; i Arturo Viroque.

Decidit a mantenir Ramon Cerdà en la presidència de la FIM, Enrique Silla va declarar, després de l'elecció, que se sentia "content i satisfet per la lliçó de democràcia que ha demostrat el patronat, que ha elegit lliurement i sense cap coacció el candidat que cada membre ha volgut".

Ignasi Pellicer